

Константин Величков

XLIV. Далеч, зад дивния
Стамбул...

Далеч, зад дивния Стамбул, гаснеят
на слънцето последните зари.
Пред мен в вечерната мъгла бледнеят
къщя, брежища, хълмове, гори.

В завоя на брега рибарска ладья
полека спуща своите платна;
замря животът в нощната прохлада:
ни шум, ни глас, всеобща тишина.

Морето само в нощта мълчалива
се чуе равно, глухо кат шуми.
И в тоя час в дума ми треперлива

тоз шум безспирен на дълбоките вълни
като безкрайний горкий стон се слива
на всички земни болки и тъги.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6376>]